

Spreeuwenringen. Het Jaarbericht van de Club van Nederlandsche Vogelkundigen bevat een levendig relaas van het ringen van spreeuwen op de beroemde slaappleats in de boschjes van Poot. De Club van Haagsche Trekwaarnemers maakte zich zeer verdienstelijk door bij nacht en ontij naar de slaappleats te trekken en daar bij het licht van lantaarns de spreeuwen te grijpen met de hand of met het net en daarna te ringen. De foto geeft een aardig beeld van deze fantastische bezigheid. Ge moet er bij denken, dat in het uitgestrekte bosch van jonge Zwarte Pijnboomen honderdduizenden en nog eens honderdduizenden spreeuwen saamgeklonterd zitten

De Haagsche Trekwaarnemers aan het werk

tusschen de takken. Sommige slapend andere zingend, want het is er op de slaappleats nooit geheel rustig.

De onderzoekers hebben geconstateerd, dat de nachtverblijf-zoekers afkomstig zijn uit een kring met een straal van 10—15 km. en uit de ringproef blijkt alvast met zekerheid, dat een der slapers overdag zijn voedsel zoekt onder Oegstgeest. Er werden dit jaar 3075 spreeuwen geringd, het vorig jaar 1002; op een der nachten 434 stuks, wat misschien een Europeesch spreeuwen-ring-record is. Er werden ook spreeuwen gevangen die reeds elders waren geringd o.a. een, uitgebroed op Ameland in 1930. Overigens zijn het wel meest vogels afkomstig uit Noord- en Oost-Duitsland. Onnoodig te zeggen, dat wij verdere resultaten van dit belangrijke werk met verlangen tegemoet zien.

T.

Navolgen. Van een palingschuit die hier in de rivier ligt wordt dikwijls afval in het water geworpen en als er maar één meeuw aanwezig is zijn er binnen een paar minuten honderd. Is het nu ongeveer dood tijd dan blijft het afval eerst nogal bijeen en is het sierlijke gewriemel dier vogels te zien, die elk op zijn beurt happen, zich weer verheffen om langs elliptische baan te dalen en elkaar nooit raken.

Kraaien gaan niet graag in het water, bonte kraaien ook niet en zij houden van vrijen vleugelslag. Maar die lokkende lekkernij die daar dreef en de meeuwen gelukkig maakte! Dus gingen ze dezen de kunst afkijken en al gauw kon een het nadoen. En daarna meer. Eenmaal telde ik er zes van die bonten. Ze bewogen zich niet zoo elegant, maar toch, de pooten even onder water, een greep en ze hadden den buit, cirkelden tusschen al die witte vogels — aan zoo'n klapje van een meeuwen-vleugel stoort een kraai zich niet — om daarna opnieuw den snavel te vullen.

Wat zulk een landrot, de kraai, in de rivier kan doen, moet een reiger toch ook kunnen. En langpoot ging waarlijk ook eens meedoen. Er was toen eb en het voer meer verspreid: er was meer ruimte. Al kwam met zijn stelten onder water de reiger niet op zijn voordeelst uit, vleugels en snavel deden hun dienst, hij vloog weer op en met een boog weer neer om verder te smullen.

Als die nare mensen maar niet dichtbij komen. Kort voor zoo'n gastmaal ben ik eens door een bonte kraai vanaf een vloedpaal allerergst uitgescholden.

Oud Beijerland

J. W. TRESLING

Honigbij. Ingesloten zend ik u eene Leica-opname van een Legioen der Gedoemden. Deze bijenzwerm is niet geschept na het zwermen en heeft de dwaasheid begaan om inplaats van een hollen boom of schuur als woning te kiezen, hare raten op te hangen aan een takje in het eikenhakhout, groeiende onder hoog geboomte. Het geheel is circa 25 à 30 c.m. lang en bestaat uit vier raten achter elkaar. Het is een klein volk, dat nu leeft van de opgespaarde honing; de voorraad is echter te klein zoodat weldra honger, regen en koude het vonnis zullen voltrekken. De raten hangen circa 1.80 M. boven den grond. Ik heb nog nimmer van een dergelijk geval gehoord terwijl noch onze jachtopzieners (zelf bijenhouders), noch andere natuurvrienden hier in de buurt zich analoge gevallen weten te herinneren. Ik machtig u gaarne — wanneer het een zeldzaam geval betreft — hiervan met reproducties melding te maken in De Levende Natuur. De photo's werden 19 September gemaakt.

Groningen 26 Sept. '31.

G. DIJCKMEESTER.

Later heeft de heer Dijkmeester ons bericht dat het volk te gronde is gegaan, zooals trouwens wel was te verwachten. Intusschen is het geval toch merkwaardig genoeg. In de Tropen bouwen honingbijen hun raten in de open lucht en wij hebben er op Java wel heel mooie aan de boomen zien hangen. T.

Zwarte Specht. De jachtopziener te Ulvenhout, P. Nuijten berichtte mij, dat door hem einde Juli 1931 de Zwarte Specht in de bosschen in den omtrek was waargenomen. Hoewel de waarneming, die door toevallige omstandigheden mij te laat bereikte tot heden nog niet is bevestigd, heb ik toch den indruk, dat inderdaad de Zwarte Specht door genoemden opzichter gezien werd. Immers bij het hem vertoonen der afbeelding van genoemde Specht twijfelde hij geen oogenblik, terwijl zijne opgave der afmetingen, iets kleiner dan een roek en de rood gekleurde kopveeren bij een overigens Zwart vederkleed, volkomen overeenstemden met de werkelijkheid.

Bij mijn onderzoek deelde de boschwachter C. van Rinsum te Ulvenhout mij mede, dat ook

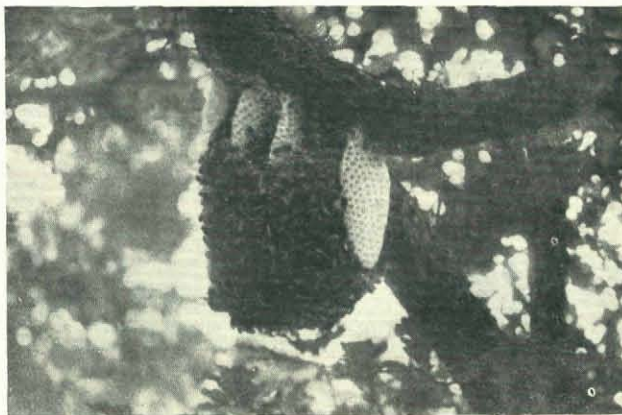

Fig. 1. Een Bijenraat aan een boomtak. Veenhuizen Sept. '31.

Fig. 2. Een Bijenraat aan een boomtak. Veenhuizen Sept. '31.